

νῶς ἢ τοῦ Θεοφρ. ἀθραγένη ἔνθ' ἄν. Συνών. ἀγριαμπελειά, ἀγριαμπελίνα, ἀμπελίνα, κλωστρός, πλοκάδι, στρουῖνος. 2) Κληματὶς ἢ φλογερά (clematis flammula), τῆς ὁποίας οἱ χλωροὶ ἀνθοφόροι κλάδοι τιθέμενοι παρὰ τὸ στόμιον σάκκων περιεχόντων γεννήματα, προφυλάσσουν αὐτὰ ἀπὸ τὰ ἔντομα Κεφαλλ.: Ἄσμ.

Ἐβγῆκες τὴν πρωτομαγιά νὰ δροσιστῆς, κυρά μου, νὰ μάσης τὴν ἀγράδελη, νὰ κάψης τὴν καρδιά μου.

Συνών. ἀγριαμπελίδα, ἀλογάκι. 3) Κληματὶς ἢ λευκάμπελος (clematis vitalba) ΠΓεννάδ. ἔνθ' ἄν. Συνών. χελιδονξά. [**]

ἀγραντολόγιστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀγραδολόγιστος Ἄνδρ. ἀγραντολόιστος Κίμωλ. Μεγίστ. ἀβροδολόιστος Ἄνδρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ *γραντολογιστὸς <γραντολογῶ.

1) Ἐπὶ ἱστίου, ὃ μὴ περιεγραμμένος μὲ γραντί, ἥτοι σχοινίον, ἵνα μὴ σχίζεται ἔνθ' ἄν.: Ἀγραντολόιστο παννὶ Κίμωλ. 2) Μεταφ. ὃ ἀπειρόκαλος τὴν περιβολήν, ὃ ἀκανόνιστος τὴν σωματικὴν διάπλασιν Κίμωλ. β) Ἀγροῖκος, σκαιὸς τοὺς τρόπους Ἄνδρ.

ἄγραντος ἐπίθ. Παξ. ἄγραδους Μακεδ. (Χαλκιδ.) ἀίγραντους Μακεδ. ἄγραστος Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *γραντὸς <γραίνω.

1) Ἐπὶ τῶν ἐρίων κττ. ἄξαντος, ἀλανάριστος, μήπω παρεσκευασμένος πρὸς κλῶσιν Μακεδ. (Χαλκιδ. κ. ἀ.) Παξ.: Τὰ μαλλιά εἶναι ἄγραδα Χαλκιδ. Ἐχομον καὶ τὸ μαλλὶ ἀκόμα ἄγραντο Παξ. 2) Ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων κττ. ἄφθαρτος Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Ὁφ. Τραπ.): Τὰ λώματα μ' ἀκόμαν ἄγραστα εἶναι (λώματα = ἐνδύματα) Τραπ. Ἀγραστα εἶναι ἀκόμηνο τὰ τῶαρούσᾶ μ' Ὁφ. Ντό ἄγραστον καμίσ' εἶς! (καμίσ' = ὑποκάμισον) Τραπ. Ἀγραστον ν' ἀπομένη! (ἀρά. Συνών. φρ. νὰ μὴ φτάσης νὰ τὸ λειώσης!) Κερασ. Συνών. ἄλειωτος.

ἀγραπάτσωτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀκραμπάτσουτους Μακεδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *γραπατσωτὸς <γραπατσώνω.

Ὁ μὴ λαβὼν ἀμυχὰς διὰ τῶν ὀνύχων ἢ ἀκανθῶν ἢ ὀξέος ὀργάνου.

ἀγραπόδης ὁ, ἀμάρτ. ἀγραπ-πέτης Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀγραπόδιν.

Ἀλέκτωρ ἔχων πτερὰ κατὰ τὸ γόνυ.

ἀγραποδὺς ἢ, Κεφαλλ.

Πιθανῶς ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. τριποδία ἢ ὑποχωρητικῶς ἐκ τοῦ ἀγραποδίζω παρὰ τὸ τριποδίζω, περὶ οὗ ἰδ. ΒΦάβην ἐν Ἀφιερ. εἰς ΓΧατζιδ. 117.

Μέγα βῆμα, διασκέλισμα: Μὰ κειὸ πὰς κᾶτι ἀγραποδιές ποῦ δὲ δορῶ νὰ σ' ἀκ' λουθάω.

ἀγραπόδιν ἐπίθ. οὐδ. Κύπρ. ἀγραπ-πέτιν Κύπρ. ἀδραπ-πέτιν Κύπρ.

Πιθανῶς ἐκ τοῦ οὐσ. τριπόδι παρὰ τὸ τρίποδον, περὶ οὗ ἰδ. ΒΦάβην ἐν Ἀφιερ. εἰς ΓΧατζιδ. 117. Οἱ λοιποὶ τύποι παρετυμολογικῶς διὰ λήθην ἐτύμου.

Τὸ ταχέως πηδῶν, μόνον ἐν αἰνίγμ. ἢ καθαρογλωσσ.:

Πτεινάριν ἀγραπόδιν, | ἀγραποπαπιροπόδιν, κατσαρόσπορον συνάει. | Μὰ τὸν αἶν Ἐρμογένην, ἄν μαντέμης εἶντα ἔνι

(ἢ ἀνεμοδοῦρα).

Πτεινάριν ἀγραπ-πέτιν | ἀπ-πηῖ βραμοὺς τῶαί ρέσσει | δώματα τῶαί κατεβαίνει

(ἐπὶ τοῦ ἀλέκτορος). Συνών. ἀγραποπαπιροπόδιν.

ἀγραποπαπιροπόδιν ἐπίθ. οὐδ. Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀγραπόδιν.

Τὸ ταχέως πηδῶν. Ἡ λ. ἐν καθαρογλωσσ. Συνών. ἀγραπόδιν.

ἀγραποπετειναρέτιν τό, Κύπρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀγραπ-πέτιν, δι' ὃ ἰδ. ἀγραπόδιν, καὶ πετειναρέτιν.

Τὸ ταχύπουν μικρὸν πετεινάρι. Ἡ λ. ἐν καθαρογλωσσ.

ἀγραποπετεινάριν τό, Κύπρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀγραπ-πέτιν, δι' ὃ ἰδ. ἀγραπόδιν, καὶ πετεινάρι.

Ἀγραποπετειναρέτιν, ὃ ἰδ. Ἡ λ. ἐν καθαρογλωσσ.

ἀγραστερὸς ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀγραστερὸς Κύπρ. ἀρκαστερὸς Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀγράστι.

Ἐπὶ τῶν ἀγρῶν, ὃ περιέχων πολλὴν ἄγρωσιν: Τοῦν' τὰ χωράφκια ἔν' ἀρκαστερά.

ἀγράστης ὁ, ἀμάρτ. ἀρκάστης Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀγράστι.

Τὸ φυτὸν ἀγράστι, ὃ ἰδ.

ἀγράστι ἢ, Καπ. (Σίλ. Συνασσ.) Πόντ. (Ἄμισ.) ἄγραστι Κύπρ. ἄρραστι Κύπρ. ἄρραστι Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. γράστις ἢ κράστις.

Τὸ φυτὸν κυνόδους ὃ δάκτυλος (cynodon dactylon). Συνών. ἀγριάδα (I) 5 α.

ἀγρατσάνιστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀκρατσάν'στους Μακεδ. ἀκαρτσάν'στους Μακεδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *γρατσανιστὸς <γρατσανίζω.

Ὁ μὴ παθὼν ἀμυχὰς ὑπὸ ὀνύχων ἢ ἄλλου τινὸς τέμνοντος: Ἐμεινὶς ἀκρατσάν'στους. Συνών. ἀγρατσούνιστος.

ἀγρατσος ἐπίθ. Σίφν.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. γκράτσια.

Ἀχαρις, ἀηδής: Ἀγρατσος, καμένε, ποῦ 'σαι! Ἀγρατσος ποῦ 'ναι καὶ δὲν τὸ ξέρει! Συνών. ἄγαρδος 2, ἄνοστος, σαχλός.

ἀγρατσούνιστος ἐπίθ. σύνηθ. ἀγρατσούνιγος Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *γρατσουνιστὸς <γρατσουνίζω.

Ἀγρατσάνιστος, ὃ ἰδ.: Ἡ γάττα κἀνένα δὲν ἄφησε ἀγρατσούνιστο.

